

Voor iedere Nesta onder jullie: beklim die berg

*En voor Josh, Taran en Annie, die de reden zijn dat ik
die van mij blijf beklimmen*

ISBN 978 90 00 40805 4
ISBN 978 90 00 37637 7 (e-book)
NUR 334/285
© 2021, 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *A Court of Silver Flames*
oorspronkelijke uitgave © 2021 Bloomsbury Publishing Inc., New York

www.loveandlorebooks.nl
www.sarahjmaas.com

tekst © 2021 by Sarah J. Maas
vertaling Marike Groot en Sander Brink (GrootenBrink Vertalingen) en Barbara Lampe
kaart © 2019 Virginia Allyn
omslagontwerp © Patti Ratchford
omslagbeeld © Happypets
omslagbelettering Marieke Oele
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

IJzig zwart water hapte naar haar trappende hielen.

Het voelde niet als de bijtende kou van de winter of het brandende gevoel van een blok ijs, maar veel kouder. Een diepere kou.

De kou van de gaten tussen de sterren, van een wereld vóór het licht. De kou van de hel, de ware hel, besepte ze, terwijl ze zich verzette tegen de sterke handen die haar in de Ketel probeerden te duwen. De ware hel, want Elain lag daar op de stenen vloer met de roodharige, eenogige mannelijke Fae over haar heen gebogen. Er priemden puntige oren door het goudbrune haar van haar zus, en de gloed van onsterfelijkheid lag op Elains blanke huid.

De ware hel, erger dan de inktzwarte diepte enkele centimeters onder haar voeten.

Duw haar onder, beval de Fae-koning met een glashard gelaat.

De klank van die stem, de stem van de man die Elain dit had aangedaan...

Ze wist dat ze de Ketel in zou gaan en dit gevecht zou verliezen. Ze wist dat niemand haar zou komen redden: niet de snikkende Feyre, niet Feyres geknevelde ex-geliefde of haar diepbedroefde nieuwe levensgezel. Ook niet Cassian, die bloedend op de grond lag. De krijger probeerde zichzelf nog steeds met trillende armen overeind te hijsen. Hij probeerde bij haar te komen.

De koning van Hybern had dit gedaan. Hij had Elain en Cassian dit aangedaan.

En haar.

Het ijzige water beet in haar voetzolen. Het was de kus van vergif, met een dood tot gevolg die zo permanent was dat elke millimeter van haar wezen zich brullend verweerde.

Ze ging erin, maar niet zonder zich te verzetten.

Het water greep haar enkels met fantoomklauwen beet en trok haar naar beneden. Ze draaide en rukte haar arm los uit de greep van de wachter die haar vasthad.

En toen wees Nesta Archeron met één vinger naar de koning van Hybern. Een doodvonnis. Een doelwit.

Handen duwden haar in de wachtende klauwen van het water, maar vlak voordat het water haar opslokte, lachte Nesta om de angst in de ogen van de koning.

In het begin

En aan het eind

Was er Duisternis

En verder niets

Ze voelde de kou niet toen ze wegzonk in een bodemloze zee van zwartheid, zonder horizon, zonder oppervlakte. Maar ze voelde het branden. Onsterfelijkheid was niet als serene jeugd. Het was als een vuur. Het stroomde als gesmolten erts door haar aderen en kookte haar menselijke bloed totdat er niets dan stoom overbleef. Het smeedde haar broze botten tot blinkend staal. Toen ze haar mond opendeed om te schreeuwen, omdat de pijn haar in tweeën scheurde, kwam er geen geluid uit. Er was enkel duisternis, kwelling en kracht...

Ze zouden ervoor boeten. Allemaal.

Om te beginnen deze Ketel.

En wel nú.

Met klauwen en tanden haalde ze de duisternis open. Ze spleet, kliefde en scheurde.

De donkere eeuwigheid om haar heen trilde. Verzette zich hevig. Sloeg woest om zich heen.

Ze lachte toen die zich terugtrok. Met een mond vol rauwe, afgebeten kracht lachte ze. Ze slikte het allemaal door. En lachte weer, om de handen-vol eeuwigheid die ze in haar hart en aderen stouwde.

De Ketel worstelde als een vogel onder een kattenpoot. Maar ze weigerde los te laten. Alles wat hij van haar en van Elain had gestolen, zou ze terugpakken.

In zwarte eeuwigheid gehuld kronkelden Nesta en de Ketel om elkaar heen en ze brandden door het duister heen als een fonkelnieuwe ster.

DEEL 1

DE NOVICE

1

In de halfduistere gang stond Cassian met zijn vuist geheven voor de groene deur. Hij aarzelde.

Hij had meer vijanden afgeslacht dan hij kon tellen, had op talloze slagvelden gestaan, tot aan zijn knieën in geronnen bloed terwijl hij maar bleef vechten. Hij had keuzes gemaakt die vaardige krijgers het leven hadden gekost, hij was generaal, infanterist en huurmoordenaar geweest en toch stond hij hier nu... en liet zijn vuist weer zakken.

Schaapachtig.

Het gebouw aan de noordzijde van de rivier de Sidra was nodig toe aan een verfbeurt. En te oordelen naar het gekraak onder zijn laarzen toen hij de twee trappen op was geklommen, was het ook toe aan nieuwe vloerdelen. Maar het was tenminste schoon. Naar de maatstaven van Velaris was het er wel beroerd aan toe, maar omdat de stad geen enkele sloppenwijk kende, zei dat niet veel. Cassian was wel in akeliger oorden geweest.

Toch had hij nooit begrepen waarom Nesta hier per se wilde wonen. Hij snapte wel waarom ze zich niet in het Huis van de Wind wilde vestigen; dat lag te ver van de stad en had tienduizend trap treden, die ze op en af moest omdat ze niet even kon komen aanwijken of vliegen. Maar waarom wilde ze in dit krot wonen terwijl het herenhuis in de stad leegstond? Sinds Feyre en Rhys' nieuwe huis aan de rivier klaar was, was het herenhuis beschikbaar voor al hun vrienden die behoefte hadden aan een verblijfplaats. Hij wist zelfs zeker dat Feyre haar er een kamer had aangeboden, maar Nesta had het aanbod afgeslagen.

Hij keek nog eens fronsend naar de afbladderende verf op de deur. Er kwam geen geluid door de kier tussen de deur en de vloer. Een kier zo groot dat zelfs de dikste ratten er met gemak onderdoor konden wandelen. Ook hingen er geen nieuwe geuren in de smalle gang.

Misschien had hij geluk en was ze de avond tevoren uitgegaan en lag ze